

ԷԴՈՒԱՐԴԱՍ ՄԵԺԵԼԱՅՏԻՍ

ՀԱՏՎԱԾ «ԱՐԱՐԱՏԻ ՀԱՆԴԵՊ» ՇԱՐՔԻ «ՔԱՐԸ» ԲԱՆԱՍՏԵՂԾՈՒԹՅՈՒՆԻՑ

Ես, որ քար էի,
Արյունոտվեցի,
Խաղացի մի դեր, որ ողջ աշխարհում
Դեռ չէր վիճակվել խաղալ ոչ մեկին:
Եվ հեղինակն այդ սև ողբերգության
Հանձարեղ էր, քան Չինգիսխանն ինքը...
Եվ հեղինակն այդ սև ողբերգության,
Որի անունն է «ցեղասպանություն»,
Սուպեր դահիճն էր,
Եվ նույն ժամանակ
Սուպերճորտն էր նա իր նյութած մահվան...
Եվ թող դարեդար անիծված լինի...

Եվ ես մնացի այդպես արյունոտ,
Եվ ես մնացի այդպես բզկտված,
Եվ ես մնացի այդպես ցիրուցան,
Սակայն մնացի,
Սակայն մնացի...

Չայնով մայրերի ու մանուկների,
Սերմնացանների, բանաստեղծների,
Ես անիծեցի ցեղասպաններին,
Ես առամներս սեղմեցի ամուր,

Ամուր, շատ ամուր ու դարձա ամուր,
Առավել ամուր, քան էի առաջ:
Եվ իմ քնարի քաղցր մեղեդին
Վերածվեց քարե ահեղ մեղեդու,
Ու երգում եմ ես.

Քար է ոգիս
Ու կամքս՝ քար,
Պիտի ապրեմ
Ես դարեդար...

Ողջ աշխարհում քիչ կան պատեր,
Որ նմանվեն ոգուս պատին,
Ես հույսով եմ նայում անվերջ
Իմ սրբազան Արարատին:

Թեև բախտն իմ շատ էր դաժան,
Բայց մնացել եմ ես անեղծ.
Քանզի քար եմ ես անսասան,
Քանզի քար եմ և բանաստեղծ...

